

Kenessey Csaba: A nyugati média szerepe és hatása Magyarország lejáratásában

Beszéd az MTA november 25/26.-án rendezett konferenciájára.

1956 végén, 1957 első hónapjaiban összesen 230 000 ember hagyta el forradalom traumatikus páncélosokkal való leverése után az országot.

Az egész világ nagyrabeccsüléssel, szeretettel fogadta a magyar menekülteket, nem volt olyan sajtóorgánium vagy rádióadó, amelyik nem foglalkozott volna a tragikus eseménnyel és a menekültek szomorú menekülésével. A magyarok voltak akkor a „szabadságharcos hősök”, a „herók”, akiket mindenki a legnagyobb tisztelettel és szeretettel fogadott. Svájcban, ahová én is kerültem, mindenütt láthatók voltak november 4.-e után a plakátok: **VERGISS UNGARN NIE, azaz MAGYARORSZÁGOT SOHASEM FELEJTSD EL.** Ugyanilyen fogadtatásban részesültek a más országokba menekülő magyarok is. A világ legnagyobb újságjai hatalmas riportázsokban számoltak be nemzeti tragédiánkról. Itt meg kell említenem a Köztársaság téren elesett svájci- francia kettős állampolgárságú **Paris Match** munkatársát, **Jean-Pierre Pedrazzini** urat, aki mint tudósító a Köztársaság téren tartózkodott, amikor a pártházból az oda rendelt ÁVH-sok a járókelőkre célba lőttek, őt is halálos lövés érte. Emlékét a Köztársaság téren felállított szobor őrzi, figyelmeztetésül az új nemzedékek számára, mire képes egy diktatúra!

Számos könyv jelent meg a magyar nép szabadságharcáról, olyan személyiségek is, akik addig inkább „baloldali” filozófiával foglalkoztak, akkor igencsak sikk volt „szocialistának” vagy „kommunistának” lenni, addigi nézeteikben megrendültek és felismerve a kommunizmus agresszív mivoltát, kiléptek a kommunista pártokból. Ezzel megtört a kommunista filozófia megtévesztő, félrevezető mivolta. Az eredmény hamarosan látszott, Olaszországban és Franciaországban, ahol igen nagy létszámú kommunista pártok léteztek, tagságuk nagy részét elveszítették. A magyar forradalom vágta az első nagy részt a kommunista ideológia falába. Ezt az akkori média is elismerte, mert nem lehetett az embereknek semmi formában megmagyarázni, miért kellett egy „testvéri országban” ilyen brutálisan elnyomni a népakaratot. Erre az érvelésre a különben remekül kiképzett propagandisták, újságírók sem voltak kiképezve. Albert Camus és Bertrand Russel voltak az élenjárók, akik elrettenve vették észre a különbséget a propaganda és a valóság között. Az 1956-os forradalom és szabadságharc okozta az első repedést a kommunista SZU hatalmi várfalán. Ezt nem is tudták nekünk megbocsátani! Már akkor elkezdődött a Magyarország elleni propaganda hadjárat. A régi KOMINTERN által a nyugati szellemi világba telepített

ügynökeik hamarosan munkába álltak. Ennek fő oka az volt, hogy a nemzetközi tárgyalásokon, ha a nyugati politikusok orosz kollégáikkal nem jutottak tovább, gyakran szemükre vetették, hogy milyen aljas módon verték le a kis magyar nép szabadságharcát. A magyarországi személyek, akiknek feladata volt a nyugati médiával való kapcsolat tartása, ugyancsak hozzá segítettek a mindenre hajlandó újságírókat a kádári idők propagandái terjesztésében. Számtalan cikkben, riportban, TV adásban bizonygatták a „gulyáskommunizmus” hatalmas előnyeit, elhallgatva a meghurcoltakat, kivégzetteket, a pesti utcákon elesett „Pesti Srácokat”. A gépezet működött és erre a tényre vezethető vissza mind a mai napig az a szellemi káosz, ami a nyugati sajtóban és Magyarországon napról napra észlelhető.

A menekültek között számos ügynök is – álcázva mint „menekült”-, épült be a nyugati világba. Meghamisított életrajzokkal és a „cég” –nek nevezett titkosszolgálat támogatásával jutottak hamarosan olyan kulcspozíciókhoz, amelyek normális körülmények között közönséges halandó számára nem lett volna elérhető. Hamarosan feltűntek a „**keleti szakértők**”, vezető egyéniség ezen a területen P. L. Bécsben letelepedett magyar származású média ember, aki rövid idő alatt az Osztrák Rádió és Televízió műsorvezetőjeként „magyarázta el” a nézőknek, hogy mi is történt, ill. történik a „Keleti Blokkban”.

Az itt leírt eset nem egyedülálló, sajnos nem csak Bécsben, hanem más európai és amerikai sajtóorgániumokban is kaptak a nagyközönség félrevezetésére lehetőséget.

Az illető életrajza is csupa ferdítés, elhallgatás, csúsztatás. Az interneten lehívható életrajzi adataiban az áll, hogy 1957-ig „szociáldemokrata” újságok munkatársa volt... Kellemetlen, hogy mindenki számára világos, hogy a **Magyar Szociáldemokrata Párt**-ot **1948**-ban a Magyar Dolgozók Pártja (MDP) megsemmisítette, bedarálta, tehát ha nem létezett, akkor újságja sem lehetett! Tény viszont, hogy P.L. a **Szabad Nép**, a „Magyar Dolgozók Pártja” (MDP) azaz az akkori kommunista párt hivatalos lapjának volt a munkatársa.... Később P.L. külföldről, Kádár János „kedvenc” riportere volt, aki minden nehézség nélkül tudott vele bármikor interjút csinálni...

No de maradjunk az időrendi sorrendnél.

1962-ben ugyancsak nagy nehézségek árán sem lehetett az olvasótáborral megértetni, miért kell a SZU-nak Kubában támadó rakétákat telepíteni. A „Békétábor” elméletileg és gyakorlatilag összetörött, levetette álarcát. Akkor lehetett mindenkinek megérteni, mit értettek a propagandisták a szlogen alatt: „Ha kell, háborúval is megvédjük a békét...”

1968-ban a Csehszlovák köztársaság akart magának több szabadságot elérni, kiharcolni.

Dubcek szlovák politikus vezetése alatt jött létre a közben már a történelembe átvett fogalom:

a prágai tavasz, aminek végét a Varsói Szerződés államainak közös beavatkozása jelentette. A nyugati média kommunistabarát munkatársainak ez az esemény is igen nagy nehézséget okozott, egy a „keleti blokk”-hoz tartozó államban kellett a többi csatlós államoknak katonailag beavatkozni... Erre már igen nehéz volt érthető magyarázatot adni. Sajnos ebben az akcióban a **Magyar Népköztársaság** is, a Moszkvában kidolgozott haditervnek megfelelően katonai egységekkel aktívan részt vett, bevonultak Csehszlovákiába és a többi ú.n. „baráti állammal” közösen véget vetettek ennek a minden vonatkozásban békésnek induló politikai akciónak. A nyugati „média” egy ideig érthetetlenül állt ezzel a problémával szemben, melynek aktív résztvevője volt az 1956-ban leigázott Magyar Népköztársaság hadserege is. Igen nehéz volt az olvasóközönségnek megmagyarázni, hogy miért nem lehet egy a Varsói Szerződéshez tartozó államnak egy bizonyos szabadsága. A kommunista nimbusz egyre jobban összetörött!

1989-ben, amikor az orosz nagyhatalom már roskadozóban volt, a Magyarországon tartózkodó kelet-németek nem akartak „hazájukba” a DDR-be visszatérni. Budapesten, Prágában megrohmozták az NSZK (BRD) követségét, mivel oda a rendőrségnek nem volt joga behatolni, az ott tartózkodók magukat biztonságban érezték. A média ezt az eseményt is igen nehezen tudta megemészteni, hisz az ő ideáljuk a kommunizmusra épülő rendszer volt. Nagy fellélegzést jelentett, amikor a magyar kormány – miután erre Moszkvából engedélyt kapott – kinyitotta a határokat a német turisták előtt... Az egész világ láthatta, hogy az annyira nagy értékben tartott ú.n. „népi demokrácia” állampolgárai nem hajlandóak a DDR munkás paradicsomba, országukba, visszatérni. Ezt a tényt megmagyarázni nem volt kis feladat! A nyugati média igen nehezen tudta ezt az eseményt megemészteni, olvasói táborával, – saját szemszögükből nézve -, megértetni.

Akkor Magyarország, közvetlenül a SZU összeomlása előtt, pozitív színben lett feltüntetve. Igen érdekes a további fejlődés megfigyelése.

A SZU, mint világhatalom, összeomlott. A médiának ezt akár akarta, akár nem, tudomásul kellett vennie. Gorbacsov még igyekezett megmenteni, amit lehetett. Utána Jelcin következett. Amikor a TV képernyőin láthatóvá váltak a képek, midőn az orosz páncélosok lötték Moszkvában a Dumát, (parlamentjüket), minden józaneszű embernek el kellett azon gondolkodnia, mi is történik a színpalak mögött.

1989-ben végleg összeomlott az impérium. A berlini fal leomlott, Németország két része megint egyesülhetett.

A Németh kormány ugyancsak összeomlott, október 23.-án a Parlament erkélyéről elhangzott Szűrös Mátyás szájából a nagy kijelentés: a **Magyar Népköztársaság megszűnt, éljen a**

Magyar Köztársaság!

Ezt az eseményt a nyugati média ugyancsak nagy szenzációként mutatta be. Ebben az időben Magyarország csaknem mindennapos témává vált, világszerte fő hírként kezelték az eseményeket. Ennek az aranykornak hamarosan vége lett, amikor az első demokratikus választáson a Magyar Szocialista Párt nagy vereséget szenvedett és az addig befutónak mutatott Szabad Demokraták Szövetsége sem ért el akkora eredményt, hogy politikai szinten tényezővé válhatott volna. Már akkor kimutatkozott, hogy a háttérben, mely kezében a média van, nagy erőfeszítéseket tesz a nekik tetsző politikai irányzat támogatására. Nagy csalódást váltott ki a választási eredmény, melynek alapján az addig szinte ismeretlen politikai erőként fellépő Magyar Demokrata Fórum (MDF) élén Dr. Antall József alakíthatott kormányt. A média első perctől kezdve támadta a kormányt és a pártot egyaránt, mindent megtettek annak lejáratására. Antall József hamarosan tragikus betegség áldozata lett, a négyéves kormányzati ciklust már nem tudta befejezni.

A magyar választópolgárokat a sokkoló gazdasági helyzet, mely az addig kizárólag az orosz hadiipar kiszolgálására épült, ennek összeomlását követően következett be a nagyméretű munkanélküliség, amit a nyugati média már akkor a valótlan állítások tömegével mutatta be. A céljuk kifejezetten a régi, megszokott és jól ismert kommunista gárda visszahelyezése volt, akikhez a médiának régről jó kapcsolatai voltak. Az MDF kormány a következő választáson, mivel a hatalmas elvárásokat lehetetlen volt kielégíteni, vereséget szenvedett, mely után az MDF többé nem számított komoly politikai erőnek. Itt meg kell jegyezni, hogy már az Antall kormány pár hónapos munkába állása után a csalódott SZDSZ egy jelentéktelen benzín ár emelése ürügyén taxis sztrájkot szervezett, ezzel akarta a kormányt megbuktatni. A nyugati média ugyancsak nagy támogatásával hamis híreket terjesztettek, világszerte azt kürtölték, hogy a kormány a tüntetők közé akart a rendőrséggel lövetni! A cél egyértelmű volt, a demokratikusan megválasztott polgári kormányt le kellett minden módon járatni. Annak ellenére, hogy Budapesten a forgalom nehezzé vált, a sztrájk célját nem érte el.

Ezután következett a régi erőkre támaszkodó kommunista kormány, mely időközben felvette a szociáldemokrata köpenyét. Ez a magát „szakértő kormány”-nak nevező kormány sem tudta az ország gazdasági problémáit megoldani. Ezt a nyugati média egyszerűen nem vette tudomásul, kizárólag az elért „nagy eredmények”-ről tudósítottak. A fennálló nehézségeket az előző kormány politikájának számlájára írták. A következő választáson minden erővel való tisztességes és tisztességtelen erőlködések ellenére, az új erő, a FIDESZ nyert, de mivel egyedül nem tudott kormányt alakítani, koalícióra lépett a Kiszgazda és Polgári Párttal, valamint az MDF-el. A nyugati média ezután megint minden erővel igyekezett a koalíciós

kormányt lejáratni. Ebben a tevékenységben részt vett mind a nyomtatott, mind az elektronikus média, még a barátságosnak nevezhető Németország állami pénzen működtetett rádió adói, TV adásai is siettek ezt az irányzatot alátámasztani. A gépezet beindult. A FIDESZ kormányt újfent váltotta a magát szocialistának nevező, átvedlett kommunista párt, melynek élére a rosszhírű Horn Gyula helyett Medgyessy Péter lett a miniszterelnök. Róla hamarosan kiderült, hogy a régi kommunista rendszerben, mint „szigorúan titkos” (SZT) titkosszolgálati tiszt látta el feladatát.

Akkor személyes tanácsadója Gyurcsány Ferenc volt, aki már a „rendszerváltás” előtt a fiatal kommunisták, a KISZ vezetői gárdájához tartozott. Hamarosan a fiatal ambiciózus politikus gazdáját megbuktatta, majd átvette a párt és a kormány vezetését. Gyurcsány regnálása majdnem két választási perióduson keresztül tartott. Az elégedetlenség, amely az országban napról napra emelkedett, különböző akciókhoz vezetett, a gazdák traktorral való Budapestre jövele emelhető itt ki, melyről a nyugati sajtó egyszerűen hallgatott. A közben több ízben is szervezett tüntetések nem vezettek eredményhez, a Kossuth teret vas kordonokkal látták el és állandó rendőrségi jelenléttel őrizték hatalmukat. Erről is hallgatott a nyugati média! Miért? Az elégedetlenség tetőfokra hágott az „öszödi beszéd” címen közismertté vált Gyurcsány beismerés után, amire a „nyugati média” teljes mértékben átvette a szocialisták érvelését és a hazugságok és a semmittevés beismerését, mint nagy államférfihez méltó önkritikának minősítették. A következmény állandó tüntetésekből mutatkozott, amit aztán 2006 őszén rendőri erőszakkal megszüntettek. Az akkori rendőr főkapitány, Gergényi, a Kossuth teret egyszerűen „műveleti területté” nyilvánította, ahová ezután senkinek sem volt lehetősége bemenni.

A csúcspont, a 2006-os október 23.-i ünnepség utáni brutális rendőri beavatkozás jelentette. A békés ünneplő tömeget hatalmas rendőri erővel szétverték, sokakat megsebesítettek. Bár a nyugati média jelen volt, nem voltak képesek vagy hajlandók ezt az eseményt olyan szempontból bemutatni, mint amilyen az tragikus volt. A 2010-es választásokig az összes média különböző kiadványai hazug állítások tömegével voltak tele, könyvek jelentek meg az ország ill. a magyar nép náci érzelműségéről valamint a cigány lakosság elleni aktivitásokról. Az nem zavarta a média szakembereit, hogy a tények mást mutattak, sok helyen a cigányok terrorizálták a lakosságot. A Magyar Gárda jó szolgálatot tett olyan értelemben, hogy őket mint náci szervezetet mutatták be, akiktől „sokan” félnek... Nagy terjedelemben számoltak be a cigányok ellen elkövetett gyilkosságokról, ezeket természetesen a magyar nép és különösen a Magyar Gárda náci mivoltával magyarázták. Közben a rendőrség a tetteseket elfogta, egyetlen tettes sem tartozott a Magyar Gárdához, ellenben kiderült, hogy a

halálbrigád egyik tagja a Katonai Elhárításnak jelentett, aktív besúgója volt. A büntetőper hamarosan megkezdődik, ennek kapcsán remélhetőleg még sok részletre fog fény derülni. Időközben az idei választásokon a FIDESZ elsőprő választási győzelmet aratott, amit a nyugati média továbbra is csak hamis adatok terjesztésével és hazugságokkal kommentál. Mindezek után fel kell tenni a kérdést, mely a 2000 éves római jogra alapul: **Ki húz mindebből hasznot**, latinul **cui prodest**. Semmi sem történik véletlenül.